

съчувствие къмъ *нашата* политика, да похвалятъ гения на нашия народъ и неговитѣ водители, да пуснатъ нѣкои псувни по адреса на *нашитѣ* врагове, да ти поласкаятъ националното самолюбие чрѣзъ едно сравнение съ сърбитѣ. . . И да чувашъ ти единъ Ицикъ, ама не онзи, румънския Ицикъ, който е казалъ: „*намъ* врѣме сж мж свадескъ ку гувверну русескъ“ — онзи е добродушенъ, ами Ицикъ Цвиблманъ или Мойше Келенкопфъ да ти изказва *братско* съчувствие! . . . Да го цапнешъ по разлигавената доброжелателска мутра! . . . Е, приятно ли е да четете такива прелести? . . . Но за испроважданието ни на Софийската гара все трѣбва да се кажатъ двѣ думи: какъ да се случи този день (помня го — 20 Юний) да се вѣнчава Кюлю, че и той да трѣгва на пѣтъ съ младата булка, (Богъ да я прости) — та като се набра на гарата онзи ти свѣтъ, напѣлни се перона, че като почнаха *ребятата* да пѣятъ, а особено като запяха тѣжно и милно:

Прощавай, сбогомъ, мила родино,
Ази отивамъ въ страна далечна. . .

е иди че не се вълнувай отъ тия приятелски чувства. Въ този моментъ искаше ми се да прѣгърна цѣлия свѣтъ . . . и ми се замъглиха и премрежиха очитѣ. Истина ви казвамъ, питайте *ребятата*, растѣжихъ се! . . . Почнаха се прощавания, цѣлувки, пожелания Азъ въобще съмъ си малко свитичкъ, а въ тази мнута до такава степенъ се слисахъ, щото твърдѣ е възможно да съмъ се расцѣлувалъ съ нѣкой непознатъ, а да съмъ забравилъ да си взема сбогомъ отъ найближнитѣ си. Нейсе!

Въ Парижъ вече узнахме, че съ парахода «La Touraine» ще отпѣтуваме за Новия свѣтъ. Парахо-